

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 338/2026-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného JUDr. Janou Kubáňovou, advokátkou, Cintorínska 5, Nitra, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3Tos/37/2026 z 3. marca 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu sp. zn. 3Tos/37/2026 z 3. marca 2026. Navrhuje, aby ústavný súd namietané uznesenie krajského súdu zrušil a krajskému súdu prikázal prepustiť sťažovateľa neodkladne z väzby na slobodu, prípadne sám rozhodol o jeho prepustení na slobodu. Taktiež navrhuje, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je od 19. marca 2024 väzobne [z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] trestne stíhaný a následne od 6. septembra 2024 obžalovaný pre zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou spáchaného formou spolupáchateľstva. Okresný súd Galanta uznesením sp. zn. 1T/58/2024 z 25. februára 2026 (ďalej len „prvostupňové väzobné rozhodnutie“) rozhodol o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, o neprijatí záruky ponúknutej

špecifikovaným občianskym združením, o nenahradení väzby sťažovateľa prijatím jeho písomného sľubu, o nenahradení väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka a o neprijatí peňažnej záruky poskytnutej blízkou osobou sťažovateľa. Proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd namietaným uznesením tak, že ju zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta, že v jeho prípade dôvody preventívnej väzby už pominuli, resp. sú natoľko oslabené, že účel väzby možno dosiahnuť aj prostredníctvom menej invazívnych inštitútov upravených v Trestnom poriadku. V tejto súvislosti upozorňuje, že je dosiaľ netrestanou osobou, a preto nie sú na mieste vyjadrenia krajského súdu, ktorý vyslovil pochybnosti o tom, že by v prípade pobytu na slobode zmenil sťažovateľ svoj doterajší zaužívaný spôsob života. Argumentuje, že konajúce súdy odmietli nahradiť jeho väzbu miernejšími opatreniami iba poukazom na abstraktné formulačné konštrukcie bez dostatočného previazania na skutkové okolnosti týkajúce sa jeho osoby.

4. Sťažovateľ prezentuje názor, že povaha, charakter a závažnosť trestného činu nemôžu byť dôvodom ďalšieho trvania preventívnej väzby. Upriamuje pozornosť na to, že sa vo väzbe nachádza už dva roky, čo je podľa neho okolnosť, ktorá kladie zvýšené nároky na kvalitu, presvedčivosť a konkrétnosť dôvodov opodstatňujúcich ďalšie trvanie jeho väzby. Podľa vyjadrenia sťažovateľa od jeho vzatia do väzby konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach opakujú tie isté dôvody a neuvádzajú žiadne nové skutočnosti.

5. Sťažovateľ je toho názoru, že namietané uznesenie krajského súdu neobsahuje dostatočne presvedčivé a individualizované odôvodnenie ďalšieho trvania jeho preventívnej väzby a jeho reakcia na sťažovateľom navrhované nahradenie väzby má iba charakter všeobecného poukazu na závažnosť vyšetrovanej trestnej činnosti.

6. Vo všetkých popísaných okolnostiach sťažovateľ vidí porušenie svojich označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Obsahom argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa je uplatnená námietka porušenia jeho označených práv, ku ktorému malo dôjsť pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode, konkrétne pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a jej náhrady alternatívnymi opatreniami. Sťažovateľ v podstate toto porušenie vidí v nedodržaní požiadavky náležitého odôvodnenia jednej z materiálnych podmienok väzby, ktorou je špecifikácia dostatočne konkrétnych skutočností potvrdzujúcich obavu z možného pokračovania v trestnej činnosti a tiež pre absenciu riadneho zdôvodnenia odmietnutia náhrady väzby alternatívnymi opatreniami.

III.1. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru:

8. Článok 5 ods. 1 dohovoru, resp. čl. 9 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) vyžaduje, aby pozbavenie osobnej slobody bolo zákonné a v súlade s konaním ustanoveným zákonom, pričom dohovor tu priamo odkazuje na vnútroštátne právo a upravuje povinnosť dodržiavať hmotné aj procesné právne normy a taktiež povinnosť, aby každé pozbavenie osobnej slobody zároveň bolo v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, resp. čl. 9 ods. 1 paktu, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou.

9. Ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľa o porušení jeho práva zaručeného čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru konštatuje, že ústavnou sťažnosťou bolo napadnuté uznesenie krajského súdu o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa (rozhodovalo sa o žiadosti sťažovateľa o jeho prepustenie z väzby na slobodu). Článok 5 ods. 1 písm. c) dohovoru sa však *ratione materiae* vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby (o uvalení väzby). Sťažovateľova námietka o porušení práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru je preto neopodstatnená už na prvý pohľad (obdobne napr. I. ÚS 352/06, III. ÚS 34/07, III. ÚS 67/08, II. ÚS 105/2019). Ústavný súd preto konštatuje nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným uznesením a čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru z dôvodu jeho neaplikovateľnosti v predmetnej veci. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

10. Rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia, a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného, režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru. Procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby.

11. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným uznesením krajského súdu vydaným v konaní o väzbe (rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa o jeho prepustenie z väzby na slobodu) a obsahom čl. 6 ods. 1 dohovoru (inými slovami, z dôvodu neaplikovateľnosti uvedeného článku dohovoru na väzobné konanie v jeho následnom štádiu) boli sťažovateľom formulované námietky

porušenia tohto článku dohovoru namietaným uznesením krajského súdu posúdené ako zjavne neopodstatnené a ústavná sťažnosť v uvedenom rozsahu odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy:

12. Ústavný súd považuje za potrebné v súvislosti s otázkou dostatočnosti odôvodnenia väzobného rozhodnutia všeobecného súdu pripomenúť, že sa v tomto smere jeho úloha obmedzuje na posúdenie otázky, či je odôvodnenie namietaného rozhodnutia ústavnoprávne korektné a z tohto dôvodu aj akceptovateľné, a že kasačný zásah ústavného súdu by mohlo podnieť také rozhodnutie všeobecného súdu o väzbe, ktoré by zakladalo zjavný omyl či exces pri posudzovaní podmienok väzby, prípadne by bolo iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. napr. II. ÚS 98/2024, III. ÚS 372/2025).

13. Na účel posúdenia dodržania nevyhnutných parametrov odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu sa ústavný súd podrobne oboznámil s jeho obsahom, a teda s dôvodmi, o ktoré krajský súd oprel svoje závery o nevyhnutnosti obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa väzbou podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a taktiež s odôvodnením prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu, na ktorého závery sa krajský súd ako na vecne správne odvolal.

14. Krajský súd v prvom bode argumentácie (splnenie základného predpokladu materiálnych podmienok väzby) odkázal na odôvodnenie prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu, ktorý precizoval obsah dokazovania podporujúci záver o dôvodnosti podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti sťažovateľom. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v kontexte existencie dôvodného podozrenia vo vzťahu k osobe sťažovateľa špecifikoval obsah výpovedí jednak špecifikovaného spoluobvineného, ale tiež špecifikovaných svedkov z prípravného konania (osem svedeckých výpovedí). V nadväznosti na to súčasne poznamenal, že aj keď šiesti z týchto svedkov na hlavnom pojednávaní odmietli vypovedať a dvaja z nich zmenili oproti prípravnému konaniu obsah svojej výpovede, tieto okolnosti nevyklúčujú procesnú využiteľnosť ich svedeckých výpovedí poskytnutých v prípravnom konaní. V rámci prezentácie dôkaznej situácie odkázal aj na výsledky realizovaného odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky, ktorá sa má týkať tzv. „pracovného telefónu“ sťažovateľa, a tiež zaistené stopy, resp. mobilný telefón zaistený počas domovej prehliadky vykonanej u špecifikovanej osoby, obsahujúci komunikáciu vykazujúcu znaky komunikácie pri predaji drog, kde bola zaznamenaná aj komunikácia so sťažovateľom a jeho spoluobžalovaným. K argumentácii obhajcu sťažovateľa týkajúcej sa tzv. „zostrovacej zásady dokazovania“ krajský súd odkázal na svoje predchádzajúce väzobné rozhodnutie z 27. novembra 2025 a zopakoval, že obhajcom prezentovaná požiadavka, aby sa existencia dôvodného podozrenia kontinuálne (až lineárne) zostrovala, nie je univerzálne aplikovateľná, keďže v niektorých situáciách je dôkazná situácia *de facto* silnejšia už od samotného počiatku väzobného stíhania a požiadavka na kontinuálne dopĺňanie skutočností odôvodňujúcich dôvodnosť podozrenia bez ohľadu na aktuálny stav je preto produktom nesprávnej interpretácie. Dodal tiež, že čiastočná zmena pôvodne zabezpečených výpovedí ešte neznamená dramatické oslabenie dôkaznej situácie a tiež že v rámci procesu odstraňovania rozporov medzi výpoveďou z prípravného konania a výpoveďou na hlavnom pojednávaní prečítaním výpovede z prípravného

konania na hlavnom pojednávaní neprislúcha sťažnostnému súdu rozhodujúcemu o väzbe sa s konečnou platnosťou vyjadrovať k vierohodnosti jednotlivých verzií svedeckých výpovedí, keďže mu úloha celkového hodnotenia dôkazov a procesu dokazovania nepatrí. Krajský súd doplnil, že konštatovať nesplnenie príslušnej materiálnej podmienky väzby zo strany väzobného súdu by do úvahy prichádzalo iba v prípade absolútneho nedostatku dôkazov, čo nie je prípad sťažovateľa, u ktorého dôkazná situácia podporuje dôvodnosť vedeného trestného stíhania.

15. K dôvodom preventívnej väzby u sťažovateľa krajský súd v namietanom uznesení poukázal na odôvodnenie prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu, s ktorým sa stotožnil, pričom zosumarizoval konkrétne skutočnosti, ktoré u sťažovateľa zakladajú dôvod tzv. preventívnej väzby. Za tie považoval charakter trestnej činnosti (závažná drogová trestná činnosť), ktorá je sťažovateľovi kladená za vinu. Krajský súd ďalej zdôraznil, že v prípade sťažovateľa mal predaj omamných a psychotropných látok predstavovať zdroj jeho príjmov počas dlhšieho časového obdobia (viac ako 5 rokov), z čoho možno vyvodiť, že malo ísť o dlhodobý spôsob života sťažovateľa. Podľa názoru krajského súdu tiež zo skutočnosti, že sťažovateľ bol pred vzatím do väzby nezamestnaný, vyplýva dôvodné podozrenie, že stíhaná trestná činnosť mala predstavovať primárny zdroj jeho príjmu, v dôsledku čoho možno pokračovanie v trestnej činnosti predpokladať aj v prípade jeho pobytu na slobode. Krajský súd taktiež konštatoval, že v prípade sťažovateľa možno zohľadniť aj vyšší počet priestupkov na úseku cestnej premávky. Nadväzujúc na uvedené, upozornil, že pri rozhodovaní o väzbe sa nevyžaduje úplná istota, že sťažovateľ bude konať podľa § 71 Trestného poriadku, ak nebude vzatý do väzby. Na rozhodnutie o väzbe preto postačuje, že táto hrozba s prihliadnutím na konkrétne skutočnosti je reálna.

16. K otázke možnosti alternácie väzby sťažovateľa krajský súd dôvodil, že okresný súd sa s touto otázkou vysporiadal správnym spôsobom, a preto na odôvodnenie jeho prvostupňového väzobného rozhodnutia poukázal, pričom zároveň doplnil, že na to, aby bolo možné väzbu sťažovateľa nahradiť miernejším prostriedkom, musí byť preukázané, že účel väzby možno týmto miernejším prostriedkom dosiahnuť. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na to, že dohľad probačného úradníka nad sťažovateľom nie je vykonávaný nepretržite. K ponúknutej záruke špecifikovaného občianskeho združenia rovnako argumentoval absenciou nepretržitosti a bol toho názoru, že vzhľadom na osobu sťažovateľa a závažnosť stíhanej trestnej činnosti sa mu javí ako nedostatočná. Vo vzťahu k peňažnej záruke poskytnutej partnerkou sťažovateľa dôvodil, že sa mu javí ako nedostatočná, kde vysvetlil, že v prípade jej prepadnutia štátu by sťažovateľ ani nebol takouto situáciou osobne dotknutý, keďže nejde o jeho vlastné finančné prostriedky. Interpretoval, že pri rozhodovaní musí súd vždy zvažovať, či nahradenie väzby preváži nad dôvodnou obavou vyjadrenou v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, čo v prípade sťažovateľa podľa názoru krajského súdu nepreváži, a teda požiadavka verejného záujmu na zabránení v prípadnom konaní predpokladanom v uvedenom ustanovení jednoznačne prevažuje nad rešpektovaním osobnej slobody sťažovateľa. Uzavrel, že v súčasnosti nemá v osobe sťažovateľa záruku, že účel väzby možno dosiahnuť aj inak ako obmedzením jeho osobnej slobody. Vzal do úvahy, že sťažovateľ mal páchať stíhanú trestnú činnosť dlhšie časové obdobie, počas ktorého mal takto ohrozovať život a zdravie viacerých osôb a trestná činnosť mala pre neho predstavovať primárny zdroj príjmu pre jeho spôsob života na slobode, preto možno podľa názoru krajského súdu dôvodne predpokladať, že sťažovateľ by v prípade jeho pobytu na slobode nezmenil spôsob svojho života, pričom sa nemožno domnievať, že by využitie alternatívneho inštitútu znamenalo zmenu v jeho hodnotovom nastavení

a zaužívanom spôsobe života. Uviedol, že nepretržitý monitoring polohy sťažovateľa by síce mohli zabezpečiť technické prostriedky na kontrolu výkonu rozhodnutí, avšak tieto nie sú spôsobilé zabrániť osobe v páchaní trestnej činnosti, resp. oznámiť, že je trestná činnosť páchaná, resp. akú činnosť sťažovateľ reálne vykonáva. Tiež dodal, že nemožno opomenúť, že predmetnú trestnú činnosť možno páchať aj prostredníctvom tretích osôb a pripomenul, že prebiehajúcim trestným stíhaním nebola nijakým spôsobom dotknutá sťažovateľova údajná dodávateľská základňa, a preto možno mať dôvodnú obavu, že by sa sťažovateľ v prípade prepustenia na slobodu mohol vrátiť do rovnakého prostredia, v ktorom sa mal na slobode dopúšťať trestnej činnosti.

17. Po podrobnom oboznámení sa s citovaným odôvodnením druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu vrátane odôvodnenia prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že sa nemôže stotožniť s námietkami sťažovateľa, v rámci ktorých (tie, ktoré uplatnil v sťažnosti proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu) spochybňuje absenciu základného materiálneho predpokladu väzby, teda existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti. Rovnako ústavný súd nemôže prijať argumentáciu sťažovateľa o nedostatku prezentovaných dôvodov, resp. tých konkrétnych skutočností, o ktoré sa opiera konajúcim súdom prezentovaná obava z pokračovania v trestnej činnosti v prípade ponechania sťažovateľa na slobode. Ústavný súd už v minulosti opakovane judikoval, že charakter skutku, teda charakter a povaha trestnej činnosti, z ktorej spáchania je väzobne stíhaný obvinený dôvodne podozrivý a na ktorú súd aj v sťažovateľovom prípade pri zdôvodnení preventívnej väzby odkazuje, sú spojené s osobou tohto obvineného, vypovedá práve o ňom a môže poskytnúť v závislosti od individuálnych okolností toho-ktorého prípadu aj jeho osobnostnú charakteristiku, informácie o jeho správaní v určitých relevantných situáciách, čo sú informácie, ktoré ako také môžu mať pre účely väzobného rozhodovania relevantnú výpovednú hodnotu (pozri napr. II. ÚS 576/2024 a II. ÚS 42/2026). Ústavný súd je toho názoru, že opis konkrétnych skutočností opodstatňujúcich u sťažovateľa preventívnu väzbu ponúknutý v odôvodnení namietaného uznesenia krajského súdu je dostatočne výpovedný a presvedčivý, náležite podporujúci dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti v súlade s § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Záver o danosti dôvodov preventívnej väzby u sťažovateľa má podľa názoru ústavného súdu výraznú oporu (okrem iného) v charaktere vyšetrovanej trestnej činnosti (osobné zapojenie do obchodovania so zakázanými látkami motivované zisťujúcim úmyslom zahŕňajúce aj vyhľadávanie ďalších ochotných dílerov zakázaných látok), ktorá mala mať naozaj dlhodobý charakter. K tomu sa ako nemenej relevantná okolnosť pridáva osobná situácia sťažovateľa, ktorý nebol na slobode dlhodobo zapojený do pracovného procesu, a táto skutočnosť prináša u takejto osoby veľkú pravdepodobnosť straty pracovných návykov a v sťažovateľovom prípade predstavuje vážne riziko, že by sa v prípade prepustenia na slobodu vrátil k nelegálnym aktivitám, ktoré boli zdrojom jeho príjmov, a teda zdrojom financovania jeho životných potrieb. Všetky tieto prezentované okolnosti, ktoré krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľne a podrobne popísal, podľa mienky ústavného súdu súčasne predstavujú dostatočný skutkový podklad na odôvodnenie záveru rozhodnutia krajského súdu o nemožnosti náhrady väzby sťažovateľa alternatívnymi opatreniami, ktoré by vzhľadom na osobu sťažovateľa a okolnosti týkajúce sa jeho predchádzajúceho života na slobode, keď sa mal naozaj dlhodobo dopúšťať nelegálnych aktivít obchodovania so zakázanými látkami, neboli spôsobilé účel väzby zabezpečiť.

18. Na margo argumentácie sťažovateľa, ktorý v uplatnenej sťažnosti namietal nedostatočnosť dôkaznej situácie z pohľadu splnenia základného predpokladu materiálnych podmienok väzby, ústavný súd pripomína, že vykonané dokazovanie má vždy podporiť príslušné štádium trestného konania, v danom prípade väzobné rozhodovanie, pre ktoré je relevantné ako jeden z materiálnych predpokladov väzby dôvodné podozrenie, nie istota zo spáchania skutkov obvineným, ktorá je relevantným podkladom na odsúdenie (pozri napr. III. ÚS 569/2017). Paletu dôkazov, nielen jediného svedectva, ale niekoľkých svedeckých výpovedí (vrátane výpovede jedného spoluobvineného), podporenú aj obsahom využitého odpočúvania a záznamu telekomunikačných činností a tiež obsahom zaisteného dôkazu (mobilného telefónu), ktoré všetky popísal v odôvodnení svojho rozhodnutia už okresný súd a krajský súd ich považoval za dostatočne preukazujúce dôvodnosť podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti, rozhodne nemožno hodnotiť ako dôkaznú núdzu podkopávajúcu jednu zo súčastí materiálnych podmienok väzby, ktorej splnenie sa sťažovateľ v rámci svojej argumentácie v sťažnosti pokúša spochybníť. Inými slovami, pre príslušné štádium rozhodovania, resp. pre účely zdôvodnenia udržateľnosti sťažovateľovej väzby je aktuálna dôkazná situácia (tak, ako je precízne špecifikovaná v odôvodnení prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu) dostatočne preukazná, resp. podporujúca dôvodnosť podozrenia zo spáchania predmetnej trestnej činnosti sťažovateľom. Pokiaľ ide o čiastkové argumenty sťažovateľa, kde spochybňuje aktuálnu dôkaznú hodnotu usvedčujúcich svedeckých výpovedí poukazom na to, že ide iba o výpovede z prípravného konania, ústavný súd upozorňuje, že je toto jeho tvrdenie zjavnou interpretačnou manipuláciou. Je totiž zjavné, tak ako to objasnil krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia, že k vykonaniu týchto dôkazov (jednotlivých svedeckých výpovedí) na hlavnom pojednávaní došlo, keď konajúci súd postupoval v prípade svedkov, ktorí na hlavnom pojednávaní odmietli vypovedať, spôsobom predpokladaným § 263 ods. 4 Trestného poriadku a v prípade svedkov, ktorí na hlavnom pojednávaní oproti prípravnému konaniu svoju výpoveď zmenili, spôsobom predpokladaným § 264 Trestného poriadku.

19. Vzhľadom na predchádzajúce čiastkové závery sa väzobné rozhodovanie krajského súdu nejaví ústavnému súdu ako svojvoľné. Ústavný súd je toho názoru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd poskytol v spojení s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu sťažovateľovi dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o jeho väzbe, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy v dotknutých rozhodnutiach konajúce súdy prezentovali, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich postup pri rozhodovaní o väzbe. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, ktorý v konečnom dôsledku vyhodnotil u sťažovateľa splnenie podmienok na trvanie jeho väzby, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti označeného rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade okresným súdom a krajským súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa ich názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012).

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

21. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu